

[Justitsministeren]

Jeg tror, at noget af det, der adskiller hr. Bolvigs synspunkter fra adskillige andres, er forudsætningerne, nemlig problemet: er der, som hr. Bolvig lader ane, næsten ingen grænser for de børn, vi kan få lov til at adoptere? Jeg tror, der er sådanne grænser. Jeg tror, sådanne grænser er væsentlig mere snævre, end det fremgår af hr. Bolvigs og fru Inger Stilling Pedersens indlæg, men det er jo også noget, som vi vil få afklaret på det møde, vi har været enige om at afholde. Derfor håber jeg, vi får løst det problem dér, også med den dokumentation, jeg er sikker på hr. Bolvig den dag vil møde frem med.

Hr. Bolvig havde nogle teorier om barnets tarv, men jeg tror ikke, at de forflygtigede dette, at alle i dette ting uden undtagelse er enige i, at det er det eneste, det drejer sig om. Der er intet andet hensyn, der skal tages, end at vi, så godt vi nu engang kan, finder de bedst tænkelige forældre til de børn, det er muligt at adoptere og bringe i adoptionsforhold her i landet.

Jeg skal slutte med endnu en gang at sige, at det har været mit indtryk også af denne debat, at der er vilje til at nå et resultat. Jeg var en lille smule skuffet over fru Inger Stilling Pedersens betragtninger over, at man havde ventet og ventet og ventet og nu havde mistet tålmodigheden. Jeg er mig ikke bevidst, at vi i denne folketingsssamling ikke har gjort alt, hvad der var os muligt, for at få uddybet og afklaret disse problemer med henblik på en hurtig løsning. Hvis fru Inger Stilling Pedersen mener, at hun i den forbindelse har noget at bebrejde mig, vil jeg meget gerne vide det.

Mette Madsen (V):

Hr. Bolvig kom med et hjertevarmt indlæg for alle de børn, der trænger til at få et godt hjem; jeg tror, alle vi andre har hjerter, der banker lige så varmt. Men jeg var også inde på i min tale, at det ikke er nok at have et varmt hjerte; vi må også sikre os, at det bliver til gensidig glæde for både børn og adoptanter. Jeg synes, at de meget, meget fyldige bemærkninger, der er til hr. Bolvigs lovforslag, er ret ensidige. Fru Mette Groes var inde på, hvor vanskeligt det kan være at integrere udenlandske børn i det danske samfund, og at en tilsyneladende god familie netop kan løbe ind i nogle problemer, som

forholdet går i stykker på; det har vi også set. Jeg vil lige nævne de problemer, som hr. Bolvig efter min mening bagatelliserer for meget; derom skriver han i bemærkningerne:

»Skulle der endelig være problemer af betydning, er barnet jo undergivet samme beskyttelse fra det offentlige som danske børn af egne biologiske forældre.«

Vi kan vel alle sammen huske, hvor lidt dette betød ved den sag i Ålborg, som nok i høj grad var med til, at vi strammede reglerne for et par år siden.

Så har jeg lige en enkelt bemærkning til. Jeg tror, det bare er lidt kluntet udtrykt, men jeg vil dog gerne have en kommentar fra hr. Bolvig angående det, der står i bemærkningerne til lovforlaget under afsnittet »Udgifter for det offentlige«. Der står:

»Udgifterne skal desuden ses i sammenhæng med udgifterne til svangreundersøgelser, fødsler og sterilisationsundersøgelser. Beregnet pr. barn vil udgifterne ved adoption være langt mindre.«

Har hr. Bolvig tænkt sig, at vi helt skulle holde op med at føde børn her i Danmark, fordi det er billigere at adoptere?

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg skal sige til justitsministeren, at vi har jo også haft andre justitsministre, og da jeg nævnte, at der var gået et par år, må der nødvendigvis, eftersom der er sket udskiftning, have været en anden justitsminister på daværende tidspunkt.

Når jeg mener, vi skulle have grebet ind noget før, er det særlig af hensyn til de mennesker, der var kommet i klemme, og som jo i den tid, der er gået, er blevet ældre og måske har fået endnu sværere ved at blive adoptivforældre. Derfor mener jeg, der burde have været grebet ind på det tidspunkt, men det blev der ikke. Det er sådan set dér, jeg mener den største fejltagelse er gjort.

Jeg vil ikke diskutere adoptionsnævn i dag, det kan vi jo gøre, når vi får lejlighed til at møde dem; derfor skal jeg ikke komme med angreb herfra nu.

Så var der det med at blive mildere. Om jeg gør det, ved jeg ikke, men jeg tror nok, at man bliver det lidt i al almindelighed. Det viser sig jo da også, at det kan lade sig gøre at blive enig om noget her i folketinget, om end det tager tid.